

A Zinner Család Dömösön

Ez a kép édesapám halála előtt egy héttel készült 1932-ben, Dömösön, ahol minden évben együtt nyaralt a család. Balról az első én vagyok, jobbról az első pedig István, az egyetlen bátyám. Köztünk ülnek a szüleink. Anyám, Zinner Simonné [született Weitzner Ilona] Szigetszentmiklóson, az apám Ipolyságon született [Hont vm.]. Tíz év korkülönbség volt kettőjük között, anyám 1894-ben, az apám 1884-ben született. Valószínűleg csak polgárija [lásd: polgári iskola] volt, vagy talán elemi, pontosan nem tudom. Az apám az első világháború alatt katona volt. Gépkocsivezető lévén a tankosoknál szolgált. Tehergépkocsit vezetett a katonaságban, és ezt hasznosította utána a polgári életben is. Sofőrként helyezkedett el. A gépjármű-vezetői igazolványa az 5. számot viselte. Abban az időben nagyon kevesen tudtak gépkocsit vezetni. Az apám sofőrködött, nagyon jó állása volt, abban a viszonylatban, mikor kétszáz pengő havi fixről beszéltek, az apámnak háromszáz pengő fizetése volt, amiből nagyon jól meg lehetett élni. Így nagyon jó körülmények között éltünk, apám ugyanis a Leszámítoló Bank vezérigazgatójának a sofőrjeként dolgozott. A főnöke is zsidó ember volt, Kádár Gusztávnak hívták. 1922-ben születtem Budapesten, István bátyám pedig 1920-

ban. A gyerekkorom nem volt a legfényesebb. Életem első tíz évében, míg az apám élt, a Lehel utcában laktunk, Angyalföldön. Ott is jártam elemi iskolába. Négy elemi végeztem. Tíz éves voltam, amikor az apám meghalt. Úgy emlékszem, hogy elég nagy csibészek voltunk, a környék gyerekeivel együtt nevelkedtünk. Összemosódott ott a zsidó meg a keresztény. Egy olyan munkásrészen laktunk, ahol még akkor nem volt kidomborítva az antiszemitizmus kérdése. Szóval nem éreztük akkor. A szomszédunkban is egy keresztény gyerek lakott. Apámnak a munkája révén autója volt, így a hétvégén kirándulni jártunk. Még arra is emlékszem, hogy télvíz idején autóval mentünk szánkázni. Apám az autó után kötötte a szánkót, ahol nem volt forgalom, és úgy húzott minket. A vasárnapokat lent töltöttük a nyaralóban, Dömösön. A főnökének Dömösön volt villája a Gizella telepen, nekünk pedig a faluban külön bérelt egy lakást, hogy mi is lent legyünk. Amint vége volt az iskolának, rögtön lementünk, mert ők nyáron mindig lent voltak, és onnan járt föl -- hatvan-hetven kilométerről Budapesttől -- a munkahelyre, és oda is jött vissza. Így nyáron mi is lent nyaraltunk Dömösön, ők a villában, mi pedig a faluban. A Kádár és felesége, egy bécsi nő szombatonként a sóletot nálunk ette. Anyám csinálta a sóletot, és a Kádár méltóságos úr -- mert akkor úgy hívták -- minden szombaton odajöttek hozzánk sóletot enni. A pékhez vittük el, hogy meleg maradjon, és úgy hoztuk el. A szombati ebéd egyszerű volt, semmi különös. Nem volt vallási ceremónia. A menü húslevesből állt és sóletból. A sóletban biztosan marhahús volt meg gersli, vagy hogy hívják. A apám töltötte a libanyakat, ami a sóletban megfőtt. A húst a Kádár Gusztáv vásárolta, feltehetően kóser mészárszékből.